# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Y. Z.,** zastoupen JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Bezručova 81/17a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2019, č. j. 34 Az 12/2018 – 76,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Janě Kuřátkové **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2018, č. j.: OAM-428/VL-18-ZA18-PD2-R2-2009, žalovaný rozhodl podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), že se žalobci neprodlužuje doplňková ochrana.

### II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 13. 12. 2019, č. j. 34 Az 12/2018 – 76, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

## III.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s názorem krajského soudu, že pouze obecně shrnul, co vyplynulo ze zpráv o zemi původu, a že neporovnal současnou situaci se situací uvedenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 22. 6. 2011 a v tomto směru ve vztahu k žalobci neověřil, zda okolnosti, které původně vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Stěžovatel je přesvědčen, že tuto povinnost vyčerpávajícím způsobem splnil, a to na str. 4 – 7 napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pak spočívá v jeho nesrozumitelnosti a nedostatků důvodů, neboť závěry krajského soudu jsou v rozporu se skutkovým stavem zjištěným v průběhu správního řízení a řádně zdůvodněným ve zrušeném rozhodnutí.

## IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle které má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů

krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[9] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svou judikaturu týkající se prodlužování doplňkové ochrany. Meritem rozhodnutí podle § 53a zákona o azylu je posouzení, zda situace v zemi původu znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost je správní orgán povinen při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany hodnotit (srov. rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011 - 57, či usnesení ze dne 31. 8. 2009, č. j. 7 Azs 59/2009 - 124). Správní orgán zkoumá zejména, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě stabilizovala a tato změna je natolik významná a má trvalou povahu, že odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (srov. usnesení ze dne 4. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017 - 41).

[10] Má-li správní orgán prodloužení doplňkové ochrany odepřít, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany není rozhodnutím „na zelené louce“, kdy se od základu zkoumají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jako je tomu při první žádosti o mezinárodní ochranu. Jádro prodlužovacího řízení podle § 53a odst. 4 zákona o azylu představuje posouzení toho, zda se zásadním způsobem změnily okolnosti, jež vedly k udělení mezinárodní ochrany. Fakticky se jedná o jakýsi přezkum, který vychází z původního rozhodnutí a konfrontuje jej s aktuální situací. Stěžejní důvody, jež dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, nelze v prodlužovacím řízení zpětně měnit nebo dokonce doplňkovou ochranu neprodloužit s odůvodněním, že mezinárodní ochrana neměla být v původním rozhodnutí vůbec udělena. K obdobným závěrům došel i Nejvyšší správní soud, který v právní větě k rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 Azs 21/2011 – 57, uvedl, že „*Odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit. Důvodem odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) citovaného zákona proto nemůže být, dospěje-li správní orgán dodatečně k závěru, že tato ochrana vůbec neměla být rozhodnutím o jejím udělení poskytnuta, a snaží-li se jejím odnětím „revidovat“ původní rozhodnutí.*“.

[11] Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí měla být žalobci dříve udělena a následně prodloužena doplňková ochrana z důvodu dění a vývoje v Bělorusku, ke kterému došlo po prezidentských volbách v roce 2010, a kvůli němuž nebylo možné považovat bezpečnostní situaci v Bělorusku za natolik uspokojivou, aby umožnovala bezpečný návrat žalobce do vlasti. Podle stěžovatele tak nebylo možné v případě návratu žalobce do vlasti zcela vyloučit skutečné nebezpečí vážné újmy. Odůvodnění vlastního udělení doplňkové ochrany (viz rozhodnutí ze dne 22. 6. 2011) přitom není příliš precizní a v podstatě nespecifikuje konkrétní skutečnosti, proč právě žalobci hrozí ve vlasti skutečné nebezpečí vážné újmy s ohledem na obecně nepříznivou bezpečnostní situaci. Jak správně uvedl krajský soud, v nyní projednávané věci stěžovatel v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu individuálně nevyhodnotil ve vztahu k osobě a poměrům

žalobce, zda okolnosti, které jej vedly k udělení doplňkové ochrany, v mezidobí zanikly nebo se významně a trvale změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Stěžovatel se omezil pouze na obecné konstatování, že ze shromážděných aktuálních informací o politické a bezpečnostní situaci v Bělorusku vyplývá, že v období od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo v Bělorusku k takovému zlepšení bezpečnostních poměrů, že žalobci již nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil, aniž by tam byl vystaven nebezpečí vážné újmy. Takové odůvodnění neprodloužení doplňkové ochrany je však velmi obecné, vztahuje se na celkovou bezpečnostní situaci v Bělorusku a nijak nespecifikuje, proč právě ve vztahu k žalobci došlo k zániku nebo takové trvalé a významné změně konkrétních okolností, které původně vedly k přiznání doplňkové ochrany žalobci. Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, ve kterém bude nutné zohlednit i aktuální vývoj bezpečnostní situace v Bělorusku.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Ustanovené zástupkyni stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanovené advokátky činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu